

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 14. kolovoza 2026.

Analiza odluke

Gospočić protiv Hrvatske zahtjev br. 46881/21

čl. 10. Konvencije – sloboda izražavanja

Europski sud proglasio je zahtjev podnositeljice nedopuštenim jer u ustavnoj tužbi nije, ni izričito ni u biti, istaknula prigovor povrede prava na slobodu izražavanja

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud), zasjedajući u odboru od tri suca, nakon vijećanja 27. svibnja 2025. proglasio je nedopuštenim zahtjev koji se odnosio na povredu prava na slobodu izražavanja podnositeljice zbog presude donesene u parničnom postupku radi naknade štete koji su protiv nje pokrenuli susjedi zbog njezinih izjava o njima.

Predmet je proizašao iz istog činjeničnog događaja kao i predmet [*Gospočić protiv Hrvatske*](#) (br. 18827/21)¹, koji se odnosio na kaznenu osudu podnositeljice zbog teškog sramoćenja, dok se ovaj odnosi na građanski postupak.

Susjedi podnositeljice izgradili su poljoprivredno gospodarstvo za uzgoj jelena lopatara, za koje je podnositeljica tvrdila da je izgrađeno nezakonito te da je zbog njegova rada izložena prekomjernoj buci i neugodnim mirisima. Podnijela je više prijava protiv susjeda i lokalnih dužnosnika zbog navodnih nezakonitih radnji, ali njezine prijave su odbačene. Godine 2017. podnositeljica je pozvana u geodetski ured u vezi s izmjerom susjednog poljoprivrednog gospodarstva. Izražavajući neslaganje s izmjerom, pred tri osobe izjavila je da su njezini susjedi „kriminalci, mafijaši, da su u sprezi s bivšim gradonačelnikom i da su se udružili radi činjenja kriminalnih radnji, u cilju ostvarenja svojih osobnih interesa“. Susjedi su zbog tih izjava istodobno pokrenuli kazneni i parnični postupak protiv podnositeljice.

U parničnom postupku Općinski sud u Zlataru presudom je utvrdio da je podnositeljica povrijedila pravo svojih susjeda na čast i ugled te joj naložio da im isplati naknadu štete u ukupnom iznosu od 6.000,00 HRK (oko 800 EUR). Županijski sud u Slavonskom Brodu potvrdio je tu presudu. Protiv presuda donesenih u parničnom postupku podnositeljica je podnijela ustavnu tužbu u kojoj se pozvala na povredu prava na pošteno suđenje i jednakost pred zakonom, odnosno na čl. 29. st. 1. i čl. 14. st. 2. Ustava. Tvrdila je da su domaći sudovi pogrešno utvrdili činjenice i pogrešno primijenili mjerodavno pravo. Nije se pozvala na pravo na slobodu izražavanja. Ustavni sud odbacio je ustavnu tužbu kao nedopuštenu.

¹ Analiza presude dostupna je na [web stranici](#) Ureda zastupnice.

Pred Europskim sudom podnositeljica je prigovorila nepoštenosti parničnog postupka i njegovu ishodu, a Europski sud je zatražio očitovanje tužene države smatrajući da se radi o prigovoru na temelju članka 10. Konvencije.

No, usvajajući prigovor Zastupnice RH da se podnositeljica u ustavnoj tužbi nije pozvala na povredu svojeg prava na slobodu izražavanja, Europski sud je ponovio je da za pravilno iscrpljivanje domaćih pravnih sredstava nije dovoljno da povreda Konvencije samo proizlazi iz činjenica predmeta ili podnesaka podnositelja. Podnositelj mora, izričito ili u biti, iznijeti prigovor na način koji nedvojbeno pokazuje da je prigovor koji kasnije iznosi pred Europskim sudom doista bio istaknut i na domaćoj razini ([Fu Quan, s.r.o. protiv Češke \[VV\]](#)², br. 24827/14, st. 172., 1. lipnja 2023.).

Primjenjujući taj standard, Europski sud istaknuo je da se podnositeljica, koju je zastupao odvjetnik, u ustavnoj tužbi nije pozvala ni na članak 10. Konvencije ni na odgovarajuću odredbu Ustava kojom je zajamčena sloboda izražavanja. Pozvala se na čl. 14. st. 2. i čl. 29. st. 1. Ustava, za koje je Sud naveo da odgovaraju člancima 6. i 14. Konvencije. Što je još važnije, ni sadržajno nije iznijela prigovor da je parničnom osudom povrijeđeno njezino pravo na slobodu izražavanja.

Ustavni sud stoga nije razmatrao pravo podnositeljice na slobodu izražavanja na vlastitu inicijativu, što prema hrvatskom pravu nije ni bio dužan učiniti ([Merot d.o.o. i Storitve Tir d.o.o. protiv Hrvatske \(odl.\)](#), br. 29426/08 i 29737/08, st. 36., 10. prosinca 2013.). Europski sud dodatno je uzeo u obzir da podnositeljica, odgovarajući na prigovor Zastupnice o neiscrpjivanju domaćih pravnih sredstava, nije ni pokušala tvrditi da je takav prigovor ipak bila iznijela u ustavnoj tužbi.

U tom smislu, ovaj zahtjev podnositeljice valja razlikovati od zahtjeva koji je istaknula u predmetu [Gospočić protiv Hrvatske](#) (br. 18827/21), koji se odnosio na kaznenu osudu podnositeljice zbog istih izjava. U tom postupku podnositeljica je u ustavnoj tužbi iznijela konkretne argumente u prilog povrede prava na slobodu izražavanja. Stoga je Ustavni sud ispitao je osnovanost tog prigovora i posljedično Europski sud je u tom predmetu odbio prigovor Zastupnice o neiscrpjivanju domaćih pravnih sredstava. Različit ishod dvaju zahtjeva proizlazi, dakle, iz različitog sadržaja ustavnih tužbi i načina na koji je prigovor iz članka 10. Konvencije bio istaknut u nacionalnom postupku.

Slijedom navedenog, Europski sud zaključio je da podnositeljica nije iscrpila domaća pravna sredstva u odnosu na prigovor povrede prava na slobodu izražavanja te je njezin zahtjev proglasio nedopuštenim.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

² Sažetak presude dostupan je na [hrvatskom jeziku](#).